

Florentina Stamate

IOANA
DESCOPERIND
LUMEA -
IUBIREA

Cu 10 desene de Ioana-Alexia Stamate

București, 2022

Foto copertă: Florentina Stamate
Ilustrație interior: Ioana-Alexia Stamate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STAMATE, FLORENTINA

Ioana descoperind lumea - Iubirea / Florentina Stamate ;
cu 10 desene de Ioana-Alexia Stamate. - București : Bifrost,
2022

ISBN 978-606-95341-2-0

I. Stamate, Ioana-Alexia (il.)

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al editurii și al
autoarei.

Copyright © 2022

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

Cuvânt înainte

Ioana este un copil aflat într-o continuă căutare de noutăți; pasiunea ei: lumea și mediul înconjurător.

Gânditor permanent. Transformă realitatea în vise și visele mereu prind contur datorită zâmbetului ei molipsitor.

Cuprinsă într-o carte, Ioana reușește să treacă prin toate întâmplările și să pună cap la cap toate secretele vieții.

Apoi, ajunge să treacă prin locurile mult visate și văzute de ea, doar în Enciclopedii.

Acțiunea este o întreagă aventură; iar alături de prietenii ei, aparent imaginari, reușește să cunoască lumea.

Ioana este un personaj real care a inspirat și va inspira un șir continuu de întâmplări.

Orice sfârșit este întotdeauna o cale spre un nou început.

Autoarea

Capitolul I

Viața... altfel

Grăbită să vină pe acest Pământ, Ioana a luptat încă de la început pentru viață. Cineva, acolo sus, îi pregătise un drum, uneori anevoios, dar încărcat cu întâmplări minunate pentru ea și pentru cei din jurul ei.

Curioasă de tot ceea ce o înconjoară, Ioana a început să parcurgă viața aparent independent; ea, imaginația și visele care îi luminau chipul zi de zi.

Cărțile

Era o zi minunată de primăvară. Întorcându-se cu mama ei de la joacă, în casa scării, observă o carte lăsată de un vecin, pe un scaun, în ideea că, poate cineva o va lua și o va citi.

Ioana nu avea mult peste trei ani dar, dansul literelor pe o hârtie a atras-o mereu, dintr-un motiv știut doar de ea în acel moment.

Era o carte despre... animalele sălbatice. Și nu orice fel de animale; erau unele care călătoreau în lumea largă, căutându-și un nou habitat.

Nerăbdătoare fiind, Ioana luă cartea, se așeză pe o treaptă a scării și începu să o răsfoiască.

- Ioana, hai, mami, ia cartea și să mergem în casă! Acolo, o vom putea răsfoi în voie! - îi spuse mama, uimită de curiozitatea mult prea mare a copilului ei.

Fetița se ridică, luă cartea și urcă iute treptele scării, care păreau că nu se mai termină ...

Ajunsă în casă, se așază pe covorul viu colorat și începe să răsfoiască acea carte cu un interes ieșit din comun, căci cine ar fi văzut-o, ar fi crezut despre ea că deja cunoaște tainele cititului.

Aventura Ioanei avea să înceapă. Leul aparent fioros, de pe prima pagină, avea să îi fie partener loial pe viață și pe carte...

- Bună ziua, fetițo! Da! Da! Ești chiar o fetiță... Leul făcu o pauză. Ba mai mult! Ești una dintre fetițele acelea minunate de care am mare nevoie, în călătoria mea!

Ioana, surprinsă de ceea ce îi aud... citesc... ba nu! Aud! Chiar aud, urechile... se întreabă în sinea ei: „Oare, deja am adormit? Ce se întâmplă?”

- Hai! - spuse Leul hotărât. Pregătește-te de călătoria vieții tale!

„Dar eu... trebuie să dorm...” - își spuse Ioana în gând. Și... adormi; cu o mână pe carte și cu cealaltă mână sub perna cea moale și pufoasă...

De la vis spre realitate

Ajunsă în junglă, Ioana nu înțelegea ce se întâmplă. De ce toate animalele vorbeau și, mai ales, de ce pricepea

tot ce se discuta:

- Ce caută acest pui de om, pe drumul nostru? - întrebă o maimuță mică, mică, cât o coajă de cristal.

- Ea este Ioana - spuse Leul. De azi înainte, îmi va fi tovarăș de drum!

- Dar... - spuse iepurele cel fricos.

- Dar, ce?! - întrebă Leul.

- Conducătorule! - zise elefantul Timba, pentru ce ai nevoie de un prieten atât de mic? Noi...

- Ioana ne va ajuta să deslușim tainele vieții. Între timp, voi o veți proteja de orice pericol! O veți învăța să vorbească pe înțelesul nostru!

În acest timp, micuța noastră, căzu pe gânduri. Atât de tare, încât încerca să iasă în vreun fel, din lumea viselor. Nu i se părea a fi un vis ca oricare altul. Ar fi vrut să vorbească, dar nu o înțelegea nimeni. Ea era om, ele erau... animale. Așa că, a preferat să își păstreze cuvintele. Pentru mai târziu.

- Hei! Eu sunt Martinică! Vrei să fim prieteni? - întreabă vesel, puiul de urs brun.

Ioanei i-ar fi plăcut să îi răspundă... dar tot ce a putut face a fost... un zâmbet afirmativ.

- Să nu îți fie teamă! - continuă puiul de urs. Suntem o mare familie, în căutarea unui loc primitiv: vara să ne fie răcoare, iarna să ne fie cald... și multă, multă, multă... miere! - spuse ursulețul, bătând bucuros din lăbuțe.

Fetița era din ce în ce mai sigură că locul în care se afla nu era un vis, nici măcar o poveste... Era oare posibil, să fie realitate? Era oare posibil ca și celelalte povești auzite de la mama ei, să aibă un sâmbure de realitate în ele? Știa deja că animalele există. Știa foarte multe despre animale... Dar... de ce nu aflase până atunci, că și animalele au grai omenesc?

„Abia aștept să îi povestesc mamei ceea ce mi se întâmplă acum!” - își spuse Ioana în gând, neștiind că locul în care se afla era însăși viața...

Capitolul II

... prin ochi de copil

Nu știam ce mi se întâmplă cu adevărat. Era realitate? Era un vis? Era creația minții mele? Oare, ajunsesem mult prea departe în visul cu ochii deschiși? Cum era posibil, ca animalele să vorbească și, mai ales, eu să le înțeleg?

Am pornit la drum, însoțită de regele Leu. Mă simțeam în siguranță și, parcă, nimic rău nu avea să mi se întâmple vreodată. Viața însă, mereu oferă surprize. Copilăria mea, avea să continue ca într-un vis rupt din realitate. Cel puțin, așa credeam eu atunci.

Mergeam lângă noii mei prieteni. Hotărâtă să descopăr lumea, mi-am spus că trebuie să fac ceva, să mă pot înțelege cu animalele.

- Poți spune orice dorești! - îmi zice leul. Noi te vom înțelege. Iar acolo unde nu se va putea, se vor crea conexiuni!

- Ppp... poți înțelege ce spun eu? Dar gândurile? Gândurile mi le auzi? - îl întreb uimită.

- Desigur! Pot înțelege tot ce vorbești. Tocmai acesta a fost motivul pentru care te-am ales să îmi fii tovarăș de drum! Gândurile au putere atunci când este o reală urgență. Strigă-mă în gând, și voi fi acolo! - îmi zise Leul.

- Bine! Spune-mi cu ce vom începe această călătorie, te rog! Care este scopul ei?

- Scopul călătoriei este însăși viața! Acum, suntem în căutarea unui loc; spre liniște.

Cuibul de rândunele

- Ioana, Ioana! - strigă maimuțica Mili cea gălăgioasă. Hai, vino să te joci cu noi!

Aș fi vrut să merg, dar îmi captase atenția un cuib mic de rândunele. Unul dintre puișori, nu reușea să se hrănească.

- Oare, mămica lor nu îi iubește pe toți la fel? În cât timp devin adulți? Cum aș putea să îl ajut pe cel mai slab? Cum au apărut pe lume, rândunelele?

- Uite - spuse leul - în orice familie sunt membri puternici și membri slabi. Mama lor îi iubește pe toți la fel. Doar că, oricât de mult l-ar hrăni, el nu asimilează. Nu va mai trăi mult. Dar, mama lui luptă. Și o va face în continuare, până la ultima lui suflare. Așa sunt MAMELE!

Hrana

- Rege Leu, rege Leu! - strigă elefantul Timba. Este ora mesei! Unde ne așezăm?

- Mai întâi, să facem rost de hrană! - adaugă girafa Ana. Pentru tine, Ioana, voi culege niște fructe gustoase și sănătoase. Au foarte multe vitamine și te vor ajuta să crești și să îți dezvolti abilitățile naturale - îmi spuse ea.

- Dar voi? Ce veți mânca? - întreb curioasă. Leii nu mănâncă fructe, de exemplu!

- Fiecare dintre noi își procură hrana singur. Tu ești o fetiță. Un pui de om. Ți-ar fi imposibil să ajungi acolo unde, doar eu pot, cu ajutorul gâtului și al picioarelor mele lungi - continuă girafa.

- Poftim! Uite niște banane! - spuse maimuțica Milli.

- Sigur! Mulțumesc! Maimuțele se hrănesc și cu banane! Într-un fel, sau altul, noi două ne asemănăm!

Leul era surprins de tot ceea ce știu.

- O fetiță atât de mică, știe atât de multe despre viață... Dar eu? Eu cu ce mă hrănesc? - mă întreabă Leul, nefiind prea sigur de răspunsul pe care l-aș fi putut da.

- Leul este o felină. Ești un fel de pisică mai mare. Pisicile mănâncă șoareci, șoarecii mănâncă, la rândul lor, cașcaval. Leii se hrănesc cu animale mari... fac o pauză. Sss... stai! Și mie îmi place cașcavalul! Și teama părea să mă cuprindă...

- Așa este - spuse leul râzând. Doar că... mie nu îmi plac oamenii. Iar pe copii... eu iubesc copiii. Nu ai de ce să te îngrijorezi!

- Priviți! - spuse Martinică fericit! Acolo, jos, este un ochi de apă. Pare a fi un izvor. Îmi este tare... tare sete!

- Ce este acela un izvor? - întreb eu... singura sursă de apă pe care o cunoscusem până atunci, era sticla sau robinetul de acasă...

- Este o apă curgătoare, mereu proaspătă! - îmi răspunse Milli.

- Haideți, să mergem spre izvor! - ne îndemna girafa Ana. Dar, nu înainte de a ne hrăni. Avem drum lung de parcurs...

Drumul

Am pornit cu noii mei prieteni, pe drumul izvorului.

Milli sărea ca prin zbor din liană în liană; din când în când, mă mai striga, ba chiar îmi făcuse o ofertă de a parcurge traseul împreună cu ea :

- Hai cu mine! Cât de greu poate fi pentru un copil care se cațără pe biblioteca din casă, zi de zi?

- Rămân pe jos. E mai sigur! - răspund eu.

„Oare, de unde știa maimuțica ce fac eu, zi de zi, în casă?! Mă întreb, oare, ce alte lucruri mai știu animăluțele despre mine?”

- Priviți! - spuse Ana, girafa. Nori gri și negri se văd pe cer... pare să vină furtuna!

- Să căutăm adăpost - spuse regele Leu, hotărât! Ioana nu ar rezista vremii potrivnice... și nici Ronți, iepurașul...

- Așteptați-mă! Așteptați-mă și pe mine - păru că strigă, cu o ultimă suflare, zebra Elzy. V-am urmărit până aici, dar nu am îndrăznit să vin... Martinică este încă supărat pe mine pentru farsa de zilele trecute...

- Ce este aceea o farsă? - întreb eu, curioasă.

- I-am făcut o glumă proastă în timpul unui joc - zise Elzy. Îmi pare rău, Martinică! - continuă ea.

- Bine...bine... - mormăi ursulețul.

- Dar, tu cine ești, pui de om? Ce vânt te-a adus printre noi? - întreabă zebra, nedumerită.

- Am răsfoit o carte... și...

- Ea este Ioana! Micuța mea Ioana! - adăugă Leul. Ea ne va însoți pe acest drum... Leul oftă... să vedem cum trecem de furtuna ce se apropie!

- Prieteni! Am găsit adăpost! - strigă Milli fericită.

- Să mergem! - zise Timba.

După ce am mers o vreme, am ajuns la adăpost. Era o peșteră cum nu mai văzusem niciodată. De fapt... eu nu văzusem, până atunci, o peșteră. Decât în cărțile din biblioteca mea de acasă. Era uimitoare! Mirosea a proaspăt și totodată a rece. Caldă și umedă... și încăpătoare. Ne-au întâmpinat doi lilieci.

Privindu-ne de jos în sus, ce doi întreabă:

- Dar, voi cine sunteți? Și ce caută o fetiță așa, delicată, în grupul vostru?

- Noi suntem ceea ce vedeți! Restul nu vă interesează!
- exclamă Leul.

- Vom sta aici, până când se oprește furtuna. După aceea ne vom continua drumul - adaugă Milli, care părea că se va înțelege bine cu cei doi lilieci.

- Uite, un strop de apă, Ioana! Ia și bea! Sigur îți este sete! - îmi zise Ronți.

- Nu știu cât de bun este acest ochi de apă de peșteră, pentru micuța voastră! - spuse Luli, una dintre gazde. Este posibil sa fie toxică pentru organismul ei.

- Pot să aștept. Nu mai avem mult și vom ajunge la izvor! Mulțumesc, Luli! - adaug eu.

Izvorul

Furtuna s-a oprit și împreună cu grupul meu am reluat drumul spre izvor. Vijelia lăsase în urma ei un soare strălucitor, vegetația se înprospătase și parcă, toate viețuitoarele junglei, prinseseră viață. O altă viață...

- Iată! Am ajuns! - exclamă, Timba.

El era cel mai fericit dintre noi, pentru că el avea nevoie cel mai mult de apă. Se știe că elefanții consumă foarte multă apă și dacă ar mai fi stat un preț de vreme fără să se hidrateze, ar fi căzut epuizat la pământ.

Precaut din fire, Leul spune :

- Ar trebui să fim atenți! La izvor pot fi o grămadă de primejdii. Nu este atât de ușor, precum pare, să ne folosim de apa lui!

Nici bine nu termină de vorbit Leul, că în cale le iese un cimpanzeu mare și urâcios :

- Cu ce curaj ați venit până aici, să vă folosiți de un curs de apă atât de pur precum cel al Izvorului?

- Ne trebuie curaj pentru a consuma din apa oferită de natură? - întreb eu fără să stau prea mult pe gânduri. Apa este dată de natură pentru toate viețuitoarele lumii!

Milli, tremurând de frică, abia scoate câteva cuvinte:

- Taci, Ioana, nu mai spune nimic! Aici sunt alte legi, pe care tu nu le cunoști... încă!

- Dar, tu cine ești, arătare cu asemănare mie? - întreabă urangutanul.

- Sunt Ioana! Am răsfoit o carte și iată-mă! Sunt aici! Nefiindu-mi frică de tine!

- Ioana!

Leul încerca să mă oprească, dar eu... nu aveam de gând să tac.

Toți prietenii mei parcă înghețară. Doar eu nu știam ce mă așteaptă.

- Vă voi lăsa la Izvor - adaugă urangutanul - cu o singură condiție: micuța să rămână cu mine!

- Nici gând de așa ceva! - răspunde Leul. Este doar un copil. Un mic copil. Are un drum lung de parcurs...

- Aici, la templul Izvorului, o pot educa, învăța și pregăti pentru viață - spuse urangutanul.

Eu, neînțelegând ce se întâmplă, strig:

- Vreau să mă întorc acasă! Mama mea sigur este tare îngrijorată pentru mine. Ce, templu? Ce educație? Vreau acasă!

- Rege Leu, nu i-ai povestit încă? - întreabă Timba.

De-odată, liniștea s-a lăsat. Doar Izvorul și curgerea lui se mai auzeau...

- Rămâneți la mine! - se auzi o voce lină din sufletul Izvorului. Rămâneți și veți avea parte de un drum lung și plin de vise și speranțe!

„Dar eu...! Eu trebuie sa merg acasă!”